

Amerikaansche staten en vijf en twintig andere landen (Egypte, Suriname, Frankrijk, Tsecho-Slowakije, enz.).

De geneesheeren van de „field staff” kunnen zich voor zekeren tijd geheel aan één bepaald vraagstuk wijden (malaria, ankylostomiasis, gele koorts, enz.); hun bestemming is echter de gezondheidsvoorziening over haar geheele breedte.

Een vreemdeling, die verbonden wordt aan de „staff”, dient eerst eenigen tijd in de Vereenigde Staten; later zendt de directie hem daarheen, waar zij hem noodig heeft, zooveel mogelijk rekening houdend met zijn voorkeur. De meeste geneesheeren aan de „Board” verbonden zijn getrouwd, en hebben hun gezin bij zich in het land, waar zij werken.

Het aanvangssalaris bedraagt 2500 dollar per jaar en stijgt bij geregelde promotie (niet-automatisch) tot 6500 dollar in het achtste jaar. Bij verblijf buiten de Vereenigde Staten wordt het met 10 pCt. verhoogd.

Geneeskundigen, ouder dan 35 jaar, komen niet in aanmerking.

Voor de aanmelding verwijzen wij naar de advertentie in dit nummer van het *Tijdschrift*.

Amsterdam,
12 Februari 1920.

W. A. KUENEN.

J. J. VAN LOGHEM.

VRIJE ARTSENKEUZE VOOR HET SPOORWEGPERSONEEL.

I.

Vele jaren lang behandelde mijn collega, de spoorarts, het personeel der H. IJ. S. M., en vele jaren lang kwamen vele vrouwen en kinderen van dit personeel tot mij, den niet-spoorarts, om hulp en troost. Vond de eene dag den spoorarts aan het bed van den spoorman, de volgende vond den niet-spoorarts aan hetzelfde bed van des spoor. mans-vrouw. Totdat de H. IJ. S. M. zich verbond met de S. S. en de geneeskundige behandeling van haar personeel overdroeg aan het ziekenfonds der S. S. En niet alleen het personeel, ook de vrouwen en kinderen van het personeel konden zich voortaan geneeskundige hulp verschaffen door dit ziekenfonds, waar vrije artsenkeuze ontbrak. Het gevolg hiervan moest zijn, dat tal van particuliere patiënten van „niet-spoorartsen” zouden worden ziekenfonds-patiënten van spoorartsen. Ik schreef mijn bezwaren aan de C. O., die daarna in het *Tijdschrift* mededeelde, dat zij onderhandelde met het bestuur van dit ziekenfonds en het bestuur der spoorartsen-organisatie en hoopte spoedig den uitslag van deze onderhandelingen te kunnen mededeelen. Tot nu toe is mij, den niet-spoorarts, van deze onderhandelingen, die ook mij aangaan, daar mijn particuliere patiënten erbij betrokken zijn, niets bekend. Dit, ondanks een schrijven aan de C. O. om inlichtingen.

Als eenvoudig soldaier in het Maatschappij-leger heb ik trouw den strijd medegestreden, tusschen de afdeling Twenthe en de Kon. Weefgoederen Fabriek, voor vrije artsenkeuze. En nu moet ik het aanzien, dat met sanctie van de C. O. en van onze Maatschappij, een ziekenfonds *zonder vrije artsenkeuze* zich uitbreidt ten koste van mijn particuliere praktijk. Dat is niet alleen geen recht, dat is onrecht. En met mij worden vele collegae door dit onrecht getroffen, hetwelk tot verbittering aanleiding moet geven. Daarom verdient het ingezonden stuk van collega RIVE in het *Tijdschrift* van 14 Februari de volle aandacht van ons hoofdbestuur, evenals dat van collega WENTINCK in het nummer van 20 December 1919.

Borne, 16 Februari 1920.

H. J. STOMPS.

II.

Door de fusie van de S. S. en de H. S. M. zijn de spoorwegartsen van laatstgenoemde maatschappij in scheeve verhouding geraakt tegenover de collegae, die ter plaatse mede fondspraktijk uitoefenen. Over de vraag, of deze spoorwegartsen het contract hadden mogen onderteekenen, waarbij zij zich verbinden beambten en de gezinsleden van dezen volgens het overgenomen stelsel van de S. S. (Z, en O. fonds) geneeskundige